

E-00063-36

Ink. till Svea Hovrätt	
Avd. 4	2.11. 1989
Mål nr	B 752/89:31
Aktbil.	125
Ingivare	

Svea Hovrätt 4:B 1952/89:31

Christer Pettersson ./ Ak1.

Vittnesförhör med Stig Engström

Hovrättens band H 1600, sid B 00,00 - 21,12

Ordf: Vittnesförhör med Stig Engström. Det är advokaten Liljeros som börjar och ställa frågor.

Försv., adv. Liljeros: Tack. Ja Stig Engström du arbetade i Skandia huset vid den här kvällen, va?

Engström: Ja det gjorde jag. Det har jag gjort i 22 år nu så att det är lite mammas gets för mej.

Försv: Arbeta du över den här kvällen?

Engström: Ja. Familjen skulle åka till Idre och ha vintersemester veckan därpå och det gjorde att jag hade lovet att ha en del saker färdiga, som jag inte hade färdiga, så att jag var tvungen och vara kvar en stund på kvällen.

Försv: När lämnade du Skandia huset?

Engström: Jaa enligt stämpelklocken så visade den 23,22 och vid koll den därpå så visade det sej att den hade gått 60 sekunder fel, så att rätta tiden var 23,23.

Försv: Jaa du lämna lite andra uppgifter vid förhör om detta, 23,19 skulle du ha stämplet ut, men rätta tiden skulle vara 23,20.

Engström: Den tiden jag så i tingsrätten hade jag precis då kollat upp så det är den riktiga uppgiften.

Försv: Nå väl du stämplat ut. Kommer ut på gatan.

E: Ja.

Försv. Och kan du sen berätta med egna ord vad som händer.
Och vad du gör.

E: Jag vet att jag måste lämna mitt arbetsrum kvart över elva för att hinna med sista tunnelbanetåget. Jag vet också att tunnelbanestationen vid Tunnelgatan stängs ganska tidigt på kvällen och då måste jag ända upp till Kungsgatan för att kunna komma ner till tunnelbanan. Och jag lämnade då kvart över och då visste jag att jag hade ganska bråttom, så att jag stämplat ut och säger godnatt till nattpersonalen som finns, följer trottoaren på utsidan och det är ju en ganska bred trottoar just på den sidan av Sveavägen. När jag hinner fram till en affichpelare som då stod utanför nånting som heter Götabanken och som heter Linders resebyrå nu, då hör jag , jag hör egentligen bara ett skott. Första skottet tar jag som ett allmänt ljudinslag i omgivningen, medens andra skottet hör jag väldigt tydligt. Och då befinner jag mej ganska exakt 20 m ifrån själva platsen.

Försv v: 20 m ifrån själva mordplatsen.

E: Ja från själva mordplatsen, ja.

Men då är jag egentligen mest intresserad av hur mycket klockan har hunnit ha bli, så jag snedder in till insiden av trottoaren , bankkontoret var ordentligt upplyst så att jag kunde titta på hur mycket klockan var.

Försv: Ja du går så att säga in mot väggen.

E: Jag snedder in mot insiden ja.

Och sedan så ser jag ett det är okey och fortsätter då i ganska snabb takt mot Kungsgatan. Och när jag då här hunnit dom där 20 m så är jag då på insidan av trottoaren och håller på och snubblar på en person som ligger på marken. Och då kommer jag i lite gröna bryderi, hur jag ska göra, bomba sista tunnelbanetåget eller stanna kvar och hjälpa till.

Försv: Ja och du bestämde dej för ett ?

E: Ja jag ser mej omkring och försöker och se om det är någon som tar något initiativ och när jag inte ser det så försöker jag och stanna kvar och hjälpa till.

Försv: Jahe innan dess tittar du eller i det sammanhanget tittar du åt vänster Tunnelgatan ner ?

E: Ja jag ser då den här damen som ligger böjd över personen på marken och jag vet ett eftersom hon då var väldigt orolig och rörde sej fram och tillbaka, så tänkte jag ett om det kommer en polis så är det bäst ett någon kan svara på frågor, så ett jag frågade då den personen som jag inte visste vem det var, men som visade sej vara Lisbeth Palme. Jag frågade henne åt vilket håll spräng han. Det var den frågan jag trodde skulle komma och hon pekade mot Tunnelgatan . Sedan så frågade jag henne hur var han klädd. Och så dröjer hon ett par tre sekunder och så säger hon mörkblå täckjacka och sen tillägger hon, förresten så har dom skjutit mej också.

Försv: Använder uttrycket dom. Dom har skjutit.

E: Ja hon använde uttrycket dom.

Försv: Hur uppträdde fru Palme vid det här tillfälle?

E: Jaa hon sysselsatte sej egentligen mest med att vädja efter hjälp och bad om ett ambulans skulle komma så fort

som möjligt, så hon rörde sej lite fram och tillbaka och därför undrade jeg hur farligt det var egentligen med det där skjutandet på henne eftersom jeg inte kunde se att hon hade några som helst besvär att röra sej.

Försv: Hennes uppträdande i övrigt?

E: Ja eliting är ju relativt. Hon hon verkade efter omständigheterna behärskad, men hon rörde sej fram och tillbaka hela tiden.

Försv: Du så i tingsrätten när du hördes, att hon verkade lite virrig och flexig.

E: Ja det är ungefär så jeg mener.

Försv: Är det rätt uttryckt.

E: Ja. Men hon var inte, jeg mener också att hon var inte hysterisk och skrek och så, men hon rörde sej mycket fram och tillbaka.

Försv: Det finns andra personer som har sagt att hon skrek, men det har du inte oppfattet.

E: Nej det har jeg aldrig gjort.

Försv: Tittade du in i den här gränden?

E: Ja.

försv: Tunnelgaten.

E: Ja når hon pekade så tittade jeg bort mot tunneln och då på den tiden så fanns det byggbaracker, ganske mange, två på lengden og tre på høiden og det gjorde att belysningen längst bort på Tunnelgaten den kunde inte hänge kvar för barackerna var högre upp än ved lamporne tillät. Det kom ett svagt lys bakifrån, ifrån dom där runde pelerne med lysglober på som är opp för trappen og det fanns en liten svag belysning ifrån siden. Og når jeg titter då bort så får jeg på vänster sida se en

person som står alldeles blick stilla och det gjorde mej lite rädd. Jag tänkte möjligtvis att det var en, den person som hade ett skjutvapen och därför lå jag väldigt noggrant märke till hur han såg ut. D v s jag kunde inte se hur ansiktet såg ut, men kläderna och kroppsstrukturen. Jag var seden på förhör hos kriminalen, där man visade bilder och vissa saker kom man ihåg väldigt väl och vissa saker inte och när jag fick tillfälle då att se, vi var då ombudade att ha samma kläder på oss som vi hade då den natten, då kände jag genast igen personen och så att jag är så säker jag kan bli på att den personen stod till vänster. Efteråt var jag lite nyfiken och frågade kriminalkonstapeln vem det var jag hade pekat ut med så stor säkerhet och då säger han , du pekade faktiskt ut vittnet Lars.

Försv: Jøhø. Skø kenske visø foto dør.

Siden 548 i tre två.

Dør är Lars Jeppsson.

E: Jø.

Försv: ...han var klädd på precis samma sätt mordkvällen.

E: Jø. Som jag så i tingsrätten, så hade han en väldigt bullig överdel och väldigt smala ben. Om ni kommer ihåg att jag så det och det stämmer ju väldigt bra med den bilden.

Försv: så du känner dej rätt övertygad om att det var den personendu har sett här.

E: Jø. Særskilt benen var väldigt smala.

Försv: Och var nånstans befann sej den här personen du såg där borta?

E: Till vänster om breckerna då sett ifrån mordplatsen

på den...trottoaren på Luntmekergeten. Och där stod han under en tid av ungefär 10 sekunder, som jag uppskattar det, men i och med att jag kände en hotfull stämning så tyckte jag det var väldigt långa sekunder, men det bör ha varit ungefär så länge.

Sen tittade jag ner och så tittade jag upp igen och då var den här figuren borta.

Försv: Och belysningen där du såg den här personen som tydligen var Lars.

E: Ja den var mycket dålig. Det var mest bakifrån, den belysningen är inte särskilt stark. Det kom en svag belysning ifrån vänster.

Försv: Vi ska se här, jag tror jag ska visa dej ett foto här, det är i åktbilaga 117 det där gula, sidan 10. Det är foto 3, det är ett foto som polisen har tagit här på kvällstid i anslutning till mordkvällen eller ja nästa dag. När du tittar på foto 3 här, sidan 10 tycker du att det stämmer med din minnesbild, siktförhållandena in i gränden här ifrån Sveavägen?

E: Ja för det första så är det ju alldeles svårt mot det där gula kulturhuset som står bakom, det är faktiskt ett gult hus som står bakom. Jag pekar här på det svarta och till vänster om där, där såg jag och det kommer alltså en svag belysning ifrån sidan och det kommer ifrån.

Försv: Nu pekar du svag belysning från Dekorima.

E: Nej ifrån baksidan på Skendiøhuset.

Försv: Ja baksidan på Skendiøhuset.

E: Ja. Den här, jag upplevde belysningen kanske mera dramatisk då, att det var ljusare här, men det var inte

fullt så kolsvert. Men kan ju kopiera fotografier på lite olika sätt.

Försv: Längst in där mot Luntmekergatan var inte kolsvert

E: Nej.

Försv: Men det var mörkt och skumt, så har jag fått det dej.

E: Ja det var mörkt och skumt, men och det är väl en 45 - 50 m dit bort, men det var ju tillräckligt för att jag med hjälp av siluetter o av kroppskonstruktion skulle kunna känna igen personen.

Försv: Mmmm din egen klädsel vid tillfället.

E: Jag var klädd, jag hade en knälång svart rock. Jag hade en keps som var svart och gråspräcklig. Jag hade min handlovsväska och så hade jag dom här gläsögonen, tunna gläsögonen på mej.

Försv: Ja dom här iakttagelserna, du ser en man där borta in i gränden vid ungefär Luntmekergatan. Hur, kan du försöka bedöma tidslängden från det att du har kommit fram till mekarna Palme, som du ser den här personen, siluetten borta vid Luntmekergatan.

E: Det bör vara en 10 eller 15 sekunder, det beror ju på att jag först stannade till och funderade en kort stund hur jag skulle göra och dels så bytte jag några ord med Lisbeth Palme.

Försv: Mmmm och var du den förste som kom fram till mekarna Palme eller var det någon annan person där?

E: Jag var ju så koncentrerad att hinna till min tunnelbana så att mitt dilemma var inte om jag var först på platsen eller inte, utan vad skulle jag te mej till.

Det fanns folk lite här och lite där och det var trafik på

gatan och det var inte det första jag tänkte på om jag var först på platsen eller inte. Men om man tänker sej ett från det att jag hör det andra skottet så tar 20 m om man går i snabb takt lite drygt 6 sekunder och sen så var jag tvungen och ta fram klockan under kavaj och ytterrock ungefär den tidsperioden plus en 10 sekunder drygt kanske 15.

Försv: Hur var det med folk i övrigt vid brottsplatsen ?

E: Jaa det var ungefär som man tänker sej efter biodags d v s folk som promenerar åt olika håll. Så det fanns folk som rörde på sej.

Försv: På trottoaren här vid mordplatsen.

E: Jaa.

Försv: Det var inte tomt med folk när du promenerar framåt här mot.

E: Nej jag passerade människor, jag sprang ganska fort eller gick fort och det fanns folk bekom mej och framför mej , på andra sidan Sveavägen.

Försv: Ja jag tänker på den här sidan Sveavägen där du går.

E: Jaa, joo jag uppfattade att det fanns folk som rörde på sej lite här och där.

Försv: Och du mötte också folk, folk som mötte dej.

E: Jaa jag var väl den som rörde mej snabbast då med anledning av att jag hade bråttom, så jag sprang väl om en del också.

Försv: La du märke till något ungdomsgäng på 5-6 personer som kom att passera emot dej?

E: Menar du då första biten ?

Försv: Ja överhuvudtaget när du närmar dej Tunnelgatan?

E: Inte om du säger 5-6 personer.

Försv: Nej, men lå du märke till någon person som stod i närheten utav hörnen här vid Dekorima eller Dekorimas ingång?

E: Inte som jag kommer ihåg.

Försv: Nå person i blå täckjacka.

E: Jag lå nog inte särskilt mycket märke till detaljer just vid det tillfället eftersom jag var så pass mycket inriktad på att ta mej fort fram.

Försv: Mmm .

Försv. adv Ekman: Får jag fråga, när du väl har kommit fram och stannat upp o sett vad som har inträffat, har du någon minnesbild av vilken eller vilka personer du kan ha sett just där då?

Som är på samma plats där du då stannar.

E: Ja först så ser jag ju då personen på marken och sen ser jag kvinnan som är lutad över och efter det att jag har funderat en kort stund så ser jag en ung flicka och en ung grabb.

Försv: Var?

E: Alldeles intill.

Försv: Vad gör dom?

E: Ja vi hjälps åt med nånting som jag kallar för främstupa-sido-läge.

Försv: Jaha. Är det i övrigt några personer just då på platsen eller i omedelbar närhet.

E: Nej inte just då.

Försv: Ser du några bilar i omedelbar närhet?

E: Jaaa jag ser en vit taxibil som har stannat alldeles intill trottoarkanten, en person som har håller dörr öppen och håller i nånting som kan tänkas vara en mikrofon.

Och det var en vit taxibil , så det var väldigt iögonfällande, ljuset föll väldigt starkt på den vita bilen.

Försv: Är det dom personer som du förknippar vid den tipunkten på.

E: Ja det är det.

Försv: Ja tack.

Ordf: Åklagaren.

Åkl: Gjorde du själv nån utflykt in på Tunnelgatan här?

E: Ja när det hade kommit en polispiké till platsen så står jag med ryggen vänd åt dom , men hör hur dom kommer springandes på trottoaren och dom, någon ropar åt vilket håll och reser jag mej upp och sträcker ut hela handen för att det skulle synes och så ropar jag åt det hållet och så pekar jag mot tunneln. Och när då poliserna springer vidare ungefär när dom har hunnit fram då till Luntmøkargatan 45-50 m , så blir jag väldigt förtretad på mej själv att jag hade glömt att säga mörkblå täckjacka. Jag hade ju ändå frågat om det, just med den anledningen.

Och som gammal skolmästare på 100 m så tänkte jag pröva hur fort det gick och springa på äldre dar och sätta iväg efter.

Åkl: Hur lång tid tog det?

E: Jag brydde mej inte om det just då, men när jag kommer bort till Luntmøkargatan så ser jag inte någon ende person och då går jag tillbaka och när jag kommer tillbaka så har ambulansen kommit, men då har dom redan hunnit att placera in Olof Palme i ambulansen och kvar ligger en blodpöl och en oanvänd slemsug.

Ordf: En oanvänd?

E: Slemsug.

Ordf: Sug. Jahe.

Åkl: Du så ett du pratade med Lisbeth Palme och frågade nånting om gärningsmennens signalement.

E: Ja.

Åkl: Vad svarade hon då? så du?

E: Jaa hon tvekade ett , en liten kort stund så där en 2-3 sekunder och sen säger hon mörkblå täckjacka.

Åkl: Hon förstod vad det var fråga om i alla fall.

E: Ja det gjorde hon, ja.

Åkl: Mmm du har uttryckt dej i förundersökningen nån gång som att hon var behärskad chockad, är det nånting som du tror på idag också?

E: Ja efter omständigheterna så tycker jag att det gick och preta med henne: Hon var inte hysterisk. Hon ropade inte och skrek ingenting sådant.

Åkl: Sen när det gäller tiden som du stämplade ut, då så du vid tingsrätten att stämpelklockan visade på 23,20 men att det har visat sej att det var, att den gick lite fel och att det betyder att du har stämplat ut 23,21.

E: Då är det den uppgiften som är rätt och inte den jag så nu.

Åkl: Mmmm ja för du så också att du hade kontrollerat den.

E: Då hade jag kollat det samma dag, ja.

Åkl: Så det är 23,21 du stämplar ut.

E: Ja riktigt.

Åkl: Tack då har jag inget.

Ordf: Fråger? Då är förhöret avslutat.

Från fonogram i hörbara delar rätt utskrivet, betyger

I tjänsten:

Gullie Holmgren